

Bytí a „jestota“ (≠ jsoucnost) / Jsoucnost x jestota / Jestota x jsoucnost (≠ jsoucnost)

Vše, k čemu se můžeme (jakožto lidé svou myslí, ale to je jen speciální případ – obecně tedy nejen myslí, nýbrž svou reaktivitou) vztáhnout jako k něčemu více méně určitému, jsou buď pravá jsoucna nebo skupiny (eventuálně společenství) pravých jsoucnO všech jsoucnech vůbec můžeme říci, že v nějakém smyslu „jsou“, rozumí se, že „jsou jsoucí“, a můžeme tím myslet buď některou z jejich momentálních (aktuálních) jsoucností, anebo celek všech jejich jsoucností (z nichž některé už proběhly a staly se už minulostí, přesně: jejich bylostí, zatímco k jiným ještě nedošlo, takže náleží ještě jejich budoucnosti, přesně: budousti), o kterém pak mluvíme jako o jejich bytí. Pravá jsoucna jsou vnitřně (či zevnitř) integrované události; bytí takových událostí je časově koextenzivní s jejich „životem“, tj. s dobou jejich trvání od počátku až po konec. Jednotlivé jsoucnosti jsou spolu po vnější stránce spjaty relativně pevným pořadím (pořádkem), ale po vnitřní stránce jsou sjednoceny v celek pravého jsoucna; pokud však odhlížíme od tohoto jejich niterně (resp. ne-předmětně) založeného sjednocení a soustředíme se pouze na jejich vnější (předmětnou) stránku, můžeme mluvit o „jistotách“ (tj. okamžitých „vzezřeních“ onoho jsoucího). Pro náležité rozlišení pravých jsoucn od pouhých „hromad“ (agregací) je však zásadně důležité mít k dispozici způsob „vnímání“ (či spíše vnímavosti, citlivosti, vlastně způsobu reagování a komunikace s něčím „druhým“ jako celkem, který má své „nitro“, svou vnitřně sjednocenou nepředmětnou stránku). O této vnitřní stránce každého pravého jsoucího můžeme nepochybně právem říci, že „jest“, tj. že je „jsoucí“, ale musí nám být jasné, že nejde o jsoucnost momentální (tj. o tu či onu aktuální jsoucnost pravého jsoucna), ale na druhé straně ji musíme také odlišit od jeho „bytí“, které nesmíme redukovat na nepředmětnou stránku onoho „jsoucího“ (neboť bytí je vždy bytím pravého jsoucna jakožto celku, tedy integrity jeho vnitřní i vnější stránky). Přímý přístup zvnějška k vnitřní stránce pravého jsoucna je z principu nemožný (leďa v jakési analogii, ovšem upravené a opravené analogii, každé leibnizovské monády s kteroukoli jinou přes Monádu monád).

(Písek, 140518-2.)